

Seeal pisi ta mitmes juhu rüüra tüüsi tegema, kus farw temale inimeüsil abins oli. Talwel pisi ta meelst puid kodu uisama ja wett kallikast loomare tarwi, kus temale haast ega härga abiks ei antud. See oli temale aga liig raske. Selleparast hüüsis ta: "Oh farw, tee et reigi ja kelt ise koorma ga erapi lähel, nõnda et ma ise weel peal wäiksin istara. Sa nõnda jündiski. Lasa imet pani kuningaga tütar lähel ja hakkas Hansu armastama, mis kaarkanfa seaw oli. Kuningaga tütar jäi aga selle lähel, et ta waest Hansu armastas ja temaga taltis kõnelera kuningaga niha alla. Hansu palus jälle farwi: "O farw, tee et ma kingaga meelst amsu ja armast oleksin!" Sa waata, Hans jäi kuningaga meelst wäga amsuaks ja armaks. Sa kinkis juure ja omsast kuningriigist Hansule, andis oma tütre temale noepke ja Hans elas kawa kawa õnnelikult. — —

3. Kolm wenda.

Olus elafis kolm wenda Laan, Hans ja Spirkukirkku. Laan ja Hans olis keha paalest juure ja tuquwad, kuna Spirkukirkku keha paalest wäga pifike ja nõrk oli, aga mäistufe paalest terane ja wirt. Laan ja Hans käinus alati feltis ühes ja teises kohas ja ei ole ilmaski nooremad wenda Spirkukirkkut koofa wotnud. Üns kots piasas nes nõun lamboid minna nõija lauta wargale. Spirkukirkku kippus kosa koofa, aga wend, mat^{er} ei olla lasknud, jaimas tesa weel pealaga mis ja pifikest põnn koofa otte ilma segu tuliks ja waeuaks. Teise läinud äe ja lipiti elnud kosa Spirkukirkku uksest wäljas. Sa läinud jalaja teistest mõisa ja elud enne lamba tallis, kui Laan ja Hans jinnu jaimas. Laan ja Hans kuulawas et murin lautas ja ei julge siise minna, armates et inimel